

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 26. kwietnia 1894.

(Zawiera Nr. 74—75.)

74.

Rozporządzenie wykonawcze Ministerstwa skarbu z dnia 7. kwietnia 1894 do ustawy z dnia 4. kwietnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 71.)

o pobieraniu opłat od książeczek przewodników górskich i od legitymacyj tragarzy.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 4. kwietnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 71) o pobieraniu opłat od książeczek przewodników górskich i od legitymacyj tragarzy, rozporządza się co następuje:

1. Ustawa nabywa mocy obowiązującej z dniem 45 po jej ogłoszeniu, które nastąpiło dnia 14. kwietnia 1894 a więc w dniu 29. maja 1894.

2. Przedmiotem opłaty stęplowej w kwocie 1 zł., a względnie w kwocie 50 c., oznaczonej w §. 1 ustawy, są wszelkiego rodzaju książeczki przewodników a względnie legitymacje tragarzy wydane na zasadzie rozporządzeń dotyczących się przewodników górskich przez Władze administracyjne po dniu, w którym ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać.

Opłacie stęplowej w kwocie 1 zł. podlegają więc w szczególności także książeczki przewodników do gór i grot, wydane na zasadzie porządku przewodników górskich dla Przymorza (obwieszczenie namiestnictwa przymorskiego z dnia 2. sierpnia 1884 (Dz. roz. kraj. Nr. 28).

Książeczki przewodników i legitymacje tragarzy nowo wygotowane na miejsce tych książeczek

i legitymacyj, które zostały już całkiem zapisane lub zginęły, podlegają tej samej opłacie stęplowej w kwocie 1 zł. a względnie 50 ct.

3. Znaczkii stęplowe na książeczkach przewodników i legitymacjach tragarzy unieważnia się albo przez zajęcie ich pismem według przepisu w myśl §. 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. marca 1854 (Dz. u. p. Nr. 70) albo przez wyciśnięcie na tychże znaczkach stęplowych czarną farbą pieczęć urzędowej odnośnej Władzy administracyjnej.

Książeczki przewodników wygotowane zanim ustawa zaczęła obowiązywać, podlegają opłacie stęplowej w kwocie 1 zł. według pozycji taryfowej 7, lit. g) ustawy o należyciach z dnia 9. lutego 1850 (Dz. u. p. Nr. 50), natomiast legitymacje tragarzy wygotowane zanim ustawa zaczęła obowiązywać, są wolne od stępla.

Co do książeczek przewodników wygotowanych zanim ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać ale nie ostęplowanych wcale, albo za niskim stępem stęplowanych, pozwala się, żeby nie spisywano wyvodu urzędowego i nie pobierano opłaty podwyższonej pod tym warunkiem, że w przeciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia, w którym ustawa zaczęła obowiązywać, opłacona będzie przypadająca należycie stęplowa przez przyklepnięcie znaczków stęplowych na książeczkach przewodników a w względnie przez uzupełnienie istniejących do kwoty 1 zł. według ustawy przypadającej.

Znaczkii stęplowe unieważnia Władza administracyjna lub urząd podatkowy przez wyciśnięcie

na nich pieczęci w sposób podany w punkcie trzecim odnośnego rozporządzenia.

Świadectwa podróżnych, zapisane w książeczkach przewodników lub legitymacyach tragarzy, zanim ustawa zaczęła obowiązywać, są według §. 1 ustawy uwolnione od stępla. Na zasadzie upoważnienia nadanego Rządowi w §. 2 ustawy rozporządza się nadto, żeby zaniechany był pobór opłaty także od świadectw tego rodzaju wydanych bez stępla, zanim ustawa zaczęła obowiązywać.

Plener r. w.

75.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa z dnia 21. kwietnia 1894,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 31. grudnia 1893 (Dz. u. u. p. Nr. 12 z r. 1894), którą wydane zostały przepisy co do ustanawiania zawiadowców i dozorców przemysłowych w górnictwie.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 31. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 12 z r. 1894), którą wydane zostały przepisy co do ustanawiania zawiadowców i dozorców przemysłowych w górnictwie, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Osoby, które na zasadzie §. 2, lit. a) ustawy mają być mianowane zawiadowcami przemysłowemi w górnictwie, winny udowodnić, że w ciągu przepisanej najmniej trzechletniego sprawowania obowiązków praktycznie, spędzili najmniej dwa lata przy właściwym kopalnictwie a trzy miesiące przy miernictwie górnictwie.

Gdy ma być mianowany zawiadowca dla kopalni z powietrzem zabijającym, winien nadto udowodnić, że przez odpowiedni przeciąg czasu praktykował przy kopalni z powietrzem zabijającym i obznał się z utrzymywaniem takich kopalni w ruchu.

§. 2

Osoby, które nie nabyły wykształcenia teoretycznego w §. 2 lit. a) ustawy przepisanej, mogą na zasadzie §. 2, lit. b) (§. 3) ustawy być mianowane zawiadowcami przemysłowymi tylko w takim razie, jeżeli udowodnią nie tylko, że stosownie do przepisu §. 1. niniejszego rozporządzenia sprawowały obowiązki przy właściwym kopalnictwie i przy miernictwie górnictwie, lecz nadto także, że najmniej przez trzy miesiące pełnili obowiązki przy maszynach i najmniej przez trzy miesiące pod kierunkiem zawiadowcy przemysłowego w myśl ustawy ukwalifikowanego, zawiadywali samodzielnie ruchem kopalni lub jej części.

Wymaga się także, żeby rodzaj dotychczasowego zajęcia aspiranta i rozmiar, jakoteż stosunki przedsiębiorstwa, przy którym sprawował obowiązki pozwalały wnioskować, że posiada dostateczne uzdolnienie do kierowania kopalnią, przy której ma być mianowany. W szczególności do kierowania kopalnią węgla dopuszczone być mogą tylko takie osoby, które odbyły odpowiednią praktykę przy takim kopalnictwie.

Do zawiadywania kopalniami mającymi do walczenia z powietrzem zabijającym, pożarami, niebezpieczeństwem zalewu, nie należy dopuszczać osób, których dotychczasowe zajęcia nie pozwalały się spodziewać, żeby posiadały doświadczenie, jakiego takie stosunki wymagają.

Natomiast do zawiadywania kopalniami nader małych rozmiarów i w stosunkach prostych, wolnych od niebezpieczeństwa, można dopuścić także takie osoby które wymaganiom w pierwszym i drugim ustępie przepisany nie czynią w zupełności zadosyć.

§. 3.

W myśl §. 9. ustawy osoby, które nie skończyły niższej szkoły górniczej, mają być przyjmowane za dozorców przemysłowych tylko w takim razie, jeżeli udowodnią, że umieją czytać i pisać i że najmniej przez trzy lata brały udział we wszystkich rodzajach robót przemysłu górniczego w takiej kolei i przez taki czas, jak to pospolicie jest przyjęte.

Do dozorców przemysłowych, którym nie ma być poruczone dogłębne nadzienie całego przedsiębiorstwa lecz tylko pewnych szczególnych gałęzi, jak do sztygarów pompowych, dozorców ramp itp., nie stosuje się postanowienie powyższe. Dozorcy tacy udowodnić mają tylko, że najmniej przez dwa lata zajmowali się pracami tego rodzaju jakie mają im być w nadzór oddane.

§. 4.

Dowodów co do wymagań przepisanych w paragrafach powyższych dostarcza się złożeniem świadectw służbowych, które wystawione być mają przez właściciela kopalni lub jego pełnomocnika i podpisane także przez zawiadowcę ruchu, który w czasie wystawiania świadectwa był przełożonym aspiranta. Świadectwa służbowe tyczące się sprawowania obowiązków w okręgu innego urzędu górnictwa rewirowego, nie tego samego, w którym aspirant ma być mianowany zawiadowcą przemysłowym lub dozorcą przemysłowym, powinny być potwierdzone przez urząd górniczy rewirowy pierwszego okręgu.

Świadectwa służbowe, tyczące się sprawowania obowiązków za granicą, powinny być urzędowo potwierdzone przez ten organ urzędowy,

którego nadzorowi policyjnemu odnośne przedsiębiorstwo górnicze podlega.

§. 5.

Orzekanie co do uzdolnienia kandydata na zawiadowcę lub dozorcę w przemyśle górniczym, należy stosownie do §. 2, ustawy z dnia 21. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 77) i §. 3, ustęp 2 ustawy z dnia 31. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 12 z r. 1894) w pierwszej instancji, w przypadku §. 2, lit. a) tej ostatniej ustawy, tudzież co do dozorców przemysłowych (§. 9 tejże ustawy), do urzędu górniczego rewirowego, w przypadku §. 2go, lit b) (§. 3), t. j. gdy idzie o wyjątki od postanowień §. 2go lit. a), w przeciągu lat pięciu od dnia, w którym ustawa zacznie obowiązywać, do starostwa górniczego, w przyszłości do Ministra rolnictwa.

Orzeczenie przesłać należy jako załatwienie wiadomości, które stosownie do §§. 5 i 9 ustawy mają być czynione, tak posiadaczowi kopalni jak i osobie, której się uwiadomienie tyczyło.

Stosownie do §. 7 ustawy z dnia 21. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 77) obu stronom służy prawo rekursu przeciw orzeczeniu pierwszej instancji. Pod względem terminu do wniesienia rekursu stosują się postanowienia §. 231 p. ks. u. c.

§. 6.

Gdy osoba na zawiadowcę lub dozorcę przemysłu górniczego w myśl §. 2, lit. b) (§. 3), a względnie §. 9go ustawy za uzdolnioną uznana, ma objąć zawiadowstwo lub dozór w innym przedsiębiorstwie górniczym, natenczas w uwiadomieniu, które stosownie do §. 5 ustawy ma być podane, udowodnić należy ponownie według przepisu §§. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia, że osoba ta jest

uzdolniona na zawiadowcę lub dozorcę w tem druzgim przedsiębiorstwie górniczym.

Co się zaś tyczy osób, których uzdolnienie do zawiadywania przedsiębiorstwem górniczym zostało uznane na podstawie dowodu dostarczonego w myśl §. 2, lit. a) ustawy, uznanie to ma wagę także przy zmianie posady i z zastrzeżeniem postanowienia § 1go, ustęp 2 niniejszego rozporządzenia, czynić się będzie w przyszłości zadosyć przepisowi §. 5go ustawy przez przedstawienie odnośnego dokumentu.

§. 7.

Gdy o oba, do której stosują się postanowienia §. 12 ustawy, ma następnie zostać zawiadowcą lub dozorcą w innym przedsiębiorstwie górniczym, w takim razie stosownie do §. 5 ustawy, uwiadomić należy o tem urząd górniczy rewirowy. W przypadku tym, zamiast dowodu uzdolnienia, przedstawic należy odnośne potwierdzenie urzędu górniczego rewirowego, w którego okręgu urzędowym osoba ta w chwili, gdy ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać, miała posadę zawiadowcy przemysłowego lub dozorczy przemysłowego.

§. 8.

Gdyby wymieniony i uznany zawiadowca przemysłowy lub dozorca przemysłowy, nie mógł dłużej niż przez dni ośm sprawować swego urzędu, uwiadomić należy o tem urząd górniczy rewirowy i zarazem oznajmić, kto będzie zastępował nieobecnego. Urząd górniczy rewirowy rozważywszy okoliczności, orzecze, czy i jak długo może wymieniona osoba pełnić obowiązki zastępcy.

Falkenhayn r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1894 w języku **niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.**

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1894**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części.

Nabywający odrazu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.	Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " " 1859 " 1868 " " " " " 12 " "	" " " 1879 " 1888 " " " " " 20 " "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1894:

Rocznik 1849 za . . . 2 zł. 10 c.	Rocznik 1864 za . . . 1 zł. 40 c.	Rocznik 1879 za . . . 2 zł. 30 c.
" 1850 " . . . 5 " 25 "	" 1865 " . . . 2 " — "	" 1880 " . . . 2 " 20 "
" 1851 " . . . 1 " 30 "	" 1866 " . . . 2 " 20 "	" 1881 " . . . 2 " 20 "
" 1852 " . . . 2 " 60 "	" 1867 " . . . 2 " — "	" 1882 " . . . 3 " — "
" 1853 " . . . 3 " 15 "	" 1868 " . . . 2 " — "	" 1883 " . . . 2 " 50 "
" 1854 " . . . 4 " 20 "	" 1869 " . . . 3 " — "	" 1884 " . . . 2 " 50 "
" 1855 " . . . 2 " 35 "	" 1870 " . . . 1 " 40 "	" 1885 " . . . 1 " 80 "
" 1856 " . . . 2 " 45 "	" 1871 " . . . 2 " — "	" 1886 " . . . 2 " 30 "
" 1857 " . . . 2 " 85 "	" 1872 " . . . 3 " 20 "	" 1887 " . . . 2 " 50 "
" 1858 " . . . 2 " 40 "	" 1873 " . . . 3 " 30 "	" 1888 " . . . 4 " 20 "
" 1859 " . . . 2 " — "	" 1874 " . . . 2 " 30 "	" 1889 " . . . 3 " — "
" 1860 " . . . 1 " 70 "	" 1875 " . . . 2 " — "	" 1890 " . . . 2 " 70 "
" 1861 " . . . 1 " 50 "	" 1876 " . . . 1 " 50 "	" 1891 " . . . 3 " — "
" 1862 " . . . 1 " 40 "	" 1877 " . . . 1 " — "	" 1892 " . . . 5 " — "
" 1863 " . . . 1 " 40 "	" 1878 " . . . 2 " 30 "	" 1893 " . . . 3 " — "

Rocznik 1893 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od 1870 aż do 1893 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni.**

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dosyłane będą tylko za **opłatą należytości handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1893 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1893) włącznie są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1894 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność **uzupełnienia zdefektowanych roczników** Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawienie materij jednego rodzaju rozrzuconych w rozmaitych rocznikach.